

туя бѣше на Минерва която одушевляваше некуетвата : лицето ѝ бѣше благородно и кротко; снагата ѝ величественна и свободна: очертаніето ѝ бѣше толкози живоотно, щото помислилъ бы чловѣкъ че ще потръгне.

Егезиптъ, като са на радва на статуитѣ които видѣ, излѣзе изъ пещерата, и видѣ надалечъ, подѣ едно голѣмо дърво, Филокла който четѣше на муравата. Той отива къмъ него; и Филоклъ който го съзрѣ не знаеше що да мысли. „Не е ли този Егезиптъ, рече си той, съ когото азъ толкози време живѣхъ въ Критъ? Но защо бы дошълъ той въ единъ островъ толкосъ отдалеченъ? Да не бы туй да е неговата сѣнка която подирь смъртъта му са е завбрижла отъ водитѣ на Стикса?“

Когато той бѣ въ туй недоумѣніе, Егезиптъ го приближи. Филоклъ тосъ часъ го позна и го пригърна. „Вый ли сте прочее, рече той, мой любезный и старый пріятелю? какъвъ случай, каква буря вы хвърли на този брѣгъ? защо оставихте островъ Критъ? да ли нѣкоя немилость, като моята, вы откъснѣ отъ отечеството ни?“

Егезиптъ му отговори: „Не, не немилость, но благоволеніето на боговетѣ ма води тука.“ Тосъ часъ той му расказа дълговременното тиранство на Протезилая, козинтъ му съ Тимократа, бѣдствіята въ които тѣ бѣхж вкарали Идоменея, паданьето на тогози владѣтеля, побѣгваньето му въ италійскитѣ страны, основаніето на Салентъ, идваньето на Ментора и на Телѣмаха, мждритѣ правила чрезъ които Менторъ просвѣти ума на царя и низложеніето на двамата предатели. Той приложи чегы е докаралъ въ Самосъ за да истеглижтъ тукъ ещцото заточеніе, което тѣ бѣхж наложили на Филокла, и найподирь му казва че има заповѣдъ да го заведе назадъ въ Салентъ, дѣто царьтъ, като са увѣрилъ въ невинностьта му, иска да му повѣри работитѣ си и да го осыни съ благодаренія и почести.

„Вый видите, рече Филоклъ, тѣзи пещера която е погодна да крые дивы звѣрове отъ колкото да са населява отъ чловѣцы. Въ нея азъ намѣрихъ отъ много години насамъ помного спокойствіе и тишина отъ колкото въ позлатенитѣ палаты на Критъ. Чловѣцитѣ не ма излѣстятъ вече, защото азъ вече не виждамъ чело-